

DE TUIN VAN KRIK

Hanna Kraan

De tuin van Krik

met tekeningen van
Mies van Hout

Lemniscaat Rotterdam

Van Hanna Kraan verschenen bij Lemniscaat

Verhalen van de boze heks
De boze heks is weer bezig!
Bloemen voor de boze heks
Toveren met de boze heks
De boze heks moet winnen
De boze heks geeft een feest
Krik
Domper, Krik en Melle

Hier is de boze heks (verzamelbundel)

Dansen op het dak (Sinterklaasverhalen)

© Tekst: Hanna Kraan 2010

© Omslag en illustraties: Mies van Hout 2010

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2010

ISBN 978 90 477 0320 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: Drukkerij Wilco, Amesfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig milieuverontreinigend transport is vermeden

Inhoud

De tuin

Nootjes

Hop hop hop

Mist

Melle heeft geen stem

De ring

Droom

Krik wil spelen

De tuinslang

Het boek

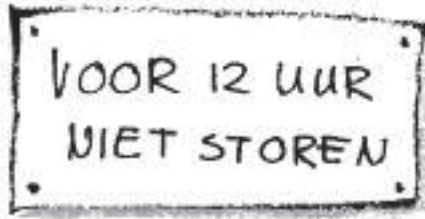
De bordjes

Vrienden

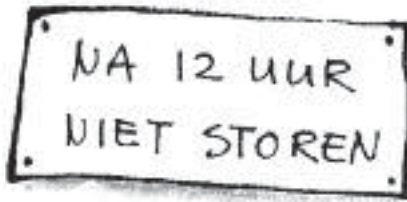

De tuin

Krik en Melle zaten voor de steen van Domper, onder de bordjes

en

‘Lekker hier in de zon,’ zei Krik.

‘In de zon en uit de wind,’ zei Melle.

Krik keek naar het grasveld, de vijver en het huis met de groene luiken.

‘Wat is dit toch een fijne tuin.’

Melle knikte. ‘De beste tuin die er is. En helemaal van ons.’

‘Niet helemaal. Hij is ook van de mensen.’

‘De mensen,’ zei Melle schamper. ‘Die wonen in het huis. Ze komen wel in de tuin, maar ze gaan altijd weer weg, het huis in. En wij zijn hier dag en nacht.’

De deur van de steen knarste open en Domper kwam naar buiten.

‘Hoorde praten. Wat is er?’

‘Hoi Domper,’ zei Krik. ‘We storen niet hoor. We zitten hier in de zon.’

‘En uit de wind,’ zei Melle.

Domper ging zitten.

‘We hebben het over de tuin,’ vertelde Krik.

‘Wat is daarmee?’

‘Die is van ons,’ zei Melle. ‘En niet van de mensen.’

Domper dacht na. ‘Klopt. Wij wonen hier. Zij niet.’

‘En wat weten ze nou van de tuin?’ vroeg Melle.

‘Niets toch?’

‘Ze weten dat wij hier wonen,’ zei Krik.

‘Ja. Maar verder weten ze niets van ons.’

Domper wees naar de bordjes boven zijn hoofd.

‘Hebben ze nog nooit gezien. Letten ze niet op.’

‘Wij weten ook niet alles van de mensen,’ zei Krik.

‘We weten dat de vader keizer is,’ zei Melle. ‘Want dat staat op de voordeur: M. Keizer.’

‘Maar wat die M is, weten we niet.’

‘Zij weten niet eens hoe we heten.’

‘Wij weten ook niet hoe zij heten. We noemen de kinderen Petje en Staartje, maar...’

‘Jajaja,’ zei Melle ongeduldig. ‘Maar wij weten alles van de tuin en zij niets.’

De tuindeur ging open en Petje en Staartje slenterden naar buiten.

Domper stond moeizaam op.

‘Komen hierheen. Daar gaat onze rust.’

De dieren verstopten zich achter de steen.

‘Uit de zon,’ zei Melle humeurig.

‘En in de wind,’ huiverde Krik.

Petje en Staartje kwamen dichterbij.

‘Waar zou de eekhoorn zijn?’ vroeg Petje. ‘Ik heb hem al dagen niet gezien.’

‘Ik ook niet,’ zei Staartje. ‘Zou hij hier nog wel wonen?’

‘Zie je nou wel, dat ze niets weten?’ fluisterde Melle. Krik klom snel in zijn boom.

‘Ik ben er nog,’ riep hij. ‘Kijk maar.’ En hij ging op het puntje van een tak zitten.

‘Hier ben ik!’

‘Ik zie hem!’ riep Petje. ‘Daar is hij. Daar, in de boom.’

‘Ja!’ zei Staartje. ‘O... Nu is hij weer weg.’

Krik was alweer beneden, achter de steen.

De kinderen keken nog steeds omhoog.

‘Daar zit hij wel vaker,’ zei Staartje.

‘Natuurlijk,’ grinnikte Krik. ‘Dat is mijn boom. Daar woon ik.’

‘Weten ze ook al niet,’ bromde Domper.

Petje draaide zich om. ‘Ik vind het zo leuk, dat we een eekhoorn in de tuin hebben.’

‘En een merel!’ zei Melle beledigd.
‘En een pad,’ zei Domper. ‘Maar ach...’
‘Ik zal ze laten horen, dat hier een merel woont,’ zei
Melle en hij vloog naar de tak waar Krik had gezeten.
Hij haalde diep adem en zong:

*‘Wat is een tuin zonder merel?
Wat is een tuin zonder lied?
Wat is een tuin zonder Melle?
Wat is een tuin zonder lied?’*

‘Een rustige tuin,’ mompelde Domper.

‘Wat gaat die merel tekeer,’ zei Petje. ‘Maak niet zo’n herrie, joh.’

‘Herrie!’ stampvoette Melle. ‘Ik zing! Ik maak geen herrie.’

‘Wel,’ mopperde Domper. ‘Oren tuiten.’

‘Misschien wil hij, dat we weggaan,’ zei Staartje.

‘Ja!’ schreeuwde Melle. ‘Ophoepelen! Mijn tuin uit.’

‘Hoef niet hoor,’ zei Krik. ‘In mijn tuin mogen jullie spelen.’

‘In mijn tuin ook,’ zei Domper. ‘Als je maar uit de buurt van mijn steen blijft. En niet voetballen. En geen wilde spelletjes. En geen geschreeuw. En...’

Melle begon weer:

‘Wat is een tuin zonder merel...’

‘Hij zit gewoon te zingen,’ zei Petje. ‘Alleen een beetje hard.’

‘Hij zingt mooi,’ zei Staartje.

Melle hield op en maakte een diepe buiging.

‘Jazeker. Ik ben een groot zanger. Net als mijn vader, mijn grootvader, mijn overgrootvader...’

Maar de kinderen liepen al door.

‘Zal ik de rode bal halen?’ vroeg Staartje.

‘Niet voetballen,’ kraakte Domper.

‘Nee, we doen tikkertje,’ zei Petje en hij holde weg.

‘Jij bent hem.’

‘Geen wilde spelletjes,’ zuchtte Domper.

Melle fladderde omlaag en kwam weer achter de steen zitten.

‘Ze weten toch iets van ons! Ze weten dat ik een groot zanger ben.’

‘Mogen ze nu wel in de tuin?’ vroeg Krik.

‘Natuurlijk!’ riep Melle. ‘Welkom. Kom maar zo vaak je wilt.’

‘Maar blijf uit de buurt van mijn steen,’ bromde Domper.

Nootjes

Krik liep zoekend rond in een donkere hoek van de tuin.

‘Hier. Hier was het.’

Hij veegde wat dorre bladeren opzij en begon te graven.

‘Nee, toch niet. Maar waar dan?’

Hij keek om zich heen. ‘Daar misschien.’

Een eind verderop groef hij nog een kuiltje.

‘Weer niks...’

‘Krik!’ hoorde hij boven zijn hoofd.

Op een lage tak zat Melle naar hem te kijken.

‘Wat ben je toch aan het doen? Ik zie je overal graven.’

‘Ik zoek nootjes,’ zei Krik met een zucht. ‘Maar ze zijn er niet.’

‘Weet je niet meer, waar je ze gelaten hebt?’ grinnikte Melle.

‘Ik had ze verstopt. In een kuiltje. En ik weet zeker, dat het hier was. Maar ik kan ze nergens vinden.’

‘Gewoon doorzoeken. Je hebt zoveel nootjes verstopt.’

‘Ja. Maar waar?’

Melle dacht na. ‘Daar misschien? Onder die struik? Daar heb ik je wel eens zien graven.’

‘O ja!’ juichte Krik. ‘Dat is waar ook.’

Hij holde naar de struik en begon wild te graven.

Melle vloog achter hem aan.

‘Heb je ze?’

‘Nee,’ zei Krik en hij schopte een kluit aarde terug in de kuil. ‘Maar nu weet ik het weer. Hier heb ik ze al weggehaald. Tijdje geleden. Die zijn al op.’

‘Tja,’ zei Melle. ‘Dan weet ik het ook niet meer. Maar ik zal voor je uitkijken.’

Hij vloog weg.

Krik slofte terug naar zijn boom. Zachtjes zong hij:

*‘O wat een pech
mijn noten zijn weg.
O wat een pech
allemaal weg.’*

Hij kwam langs de steen van Domper.

‘Wacht eens. Daar ligt wat! Dat weet ik zeker.’

Met een paar sprongen was hij achter de steen. Hij

groef en hij groef, de kuil werd steeds dieper, maar nootjes lagen er niet.

‘Hoe kan dat nou!’ stampvoette Krik. ‘Ze moeten hier zijn.’

‘Hohoho,’ kraakte een zware stem. ‘Wat doe je daar?’ Domper kwam snel aanlopen.

‘Laat dat. Hou op. Schei uit.’

‘Hoi Domper. Ik...’

‘Had ik net alles opgeruimd, maak jij er weer een troep van.’

‘Troep? Bedoel je dit kuiltje? Dat gooi ik zo weer dicht.’

‘Een bende was het hier,’ mopperde Domper.

‘Blaadjes en takjes en kluiten. Uren bezig geweest om het op te ruimen. En nou ga jij weer graven.’

Krik schoof gauw wat aarde in de kuil.

‘Ik zoek mijn nootjes. Ze moeten hier zijn.’

Domper deed een stapje achteruit. ‘Nootjes?’

‘Ja,’ zei Krik treurig. ‘Ik had ze verstopt. Hier. In een kuiltje. Maar ze zijn weg.’

‘Weg,’ mompelde Domper.

‘Ja. En nou heb ik niks te eten.’

‘O.’ Domper keek naar de kuil. ‘Tja. In dat geval...’

Hij draaide zich om. ‘Kom dan maar bij mij eten.’

‘Ja!’ Krik maakte een sprongetje. ‘Gezellig.’

Hij liep achter Domper aan, de steen in.

‘Wat eten we?’

Domper wees naar de tafel.

‘Nootjes!’ riep Krik en hij holde ernaartoe. ‘Hoe kom je daaraan?’

‘Gevonden,’ zuchtte Domper. ‘Achter mijn huis.’

‘Mijn nootjes! Dus toch.’

‘Veegde de bladeren weg. Toen vond ik een paar noten. En daaronder nog meer. Vandaar.’

Krik danste door de kamer.

*‘Wat een geluk
mijn noten zijn terug.’*

*Wat een geluk
allemaal terug.'*

Er werd hard op de deur geklopt.

'Bezoek?' vroeg Domper ongerust. 'Nee toch?'

Hij deed de deur een klein eindje open.

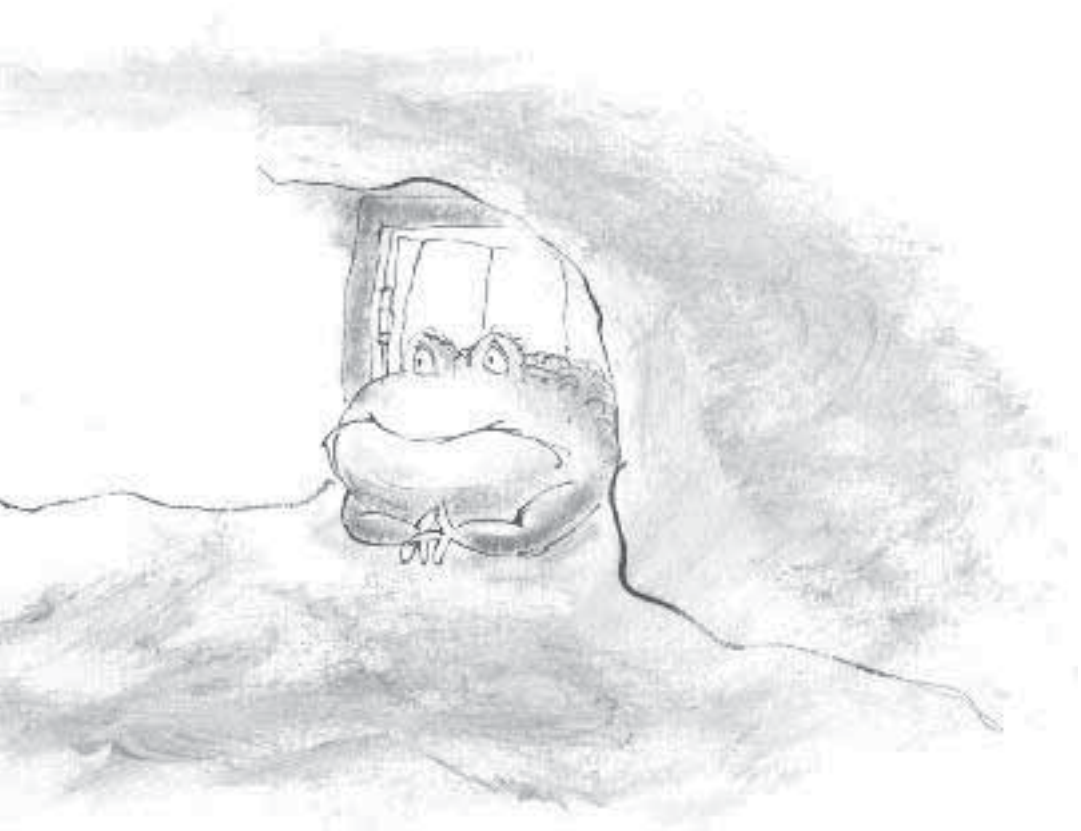
'O. Ben jij het.'

'Ja,' zei Melle. 'Weet jij waar Krik is?'

'Hier!' riep Krik. 'Kom maar.'

Melle duwde Domper opzij en liep naar binnen.

'Ik heb iets voor je. Alsjeblieft.'

‘Nog meer nootjes!’ jubelde Krik. ‘Hoi hoi hoi!’
‘Er liggen er nog veel meer,’ zei Melle trots. ‘Vlak naast je eerste kuil.’
‘Zie je nou wel. Ik wist dat ze daar ergens lagen.’
Melle legde de noten op tafel.
‘Hee... Je had al wat gevonden.’
‘Hij niet,’ zei Domper. ‘Ik.’
Krik wreef in zijn handen. ‘Lekker veel. Voorlopig heb ik wel genoeg.’
‘Als ze op zijn, help ik wel weer zoeken,’ beloofde Melle. ‘Daar ben ik goed in.’
‘Wij helpen zoeken,’ kraakte Domper. ‘Zijn wij goed in.’
‘Weet je waar ik goed in ben?’ riep Krik en hij duidelde door de kamer.
‘In verstoppen!’

Hop hop hop

Krik huppelde door het gras.

‘Ho! Kijk nou eens.’

Voor zijn voeten lag een grote dennenappel.

Krik sprong eroverheen. ‘Hop!’

Hij draaide zich om en sprong terug. ‘En hop.’

‘Melle!’ riep hij. ‘Doe je mee met een spel?’

‘Wat voor spel?’ vroeg Melle vanaf zijn tak.

‘Een springspel. Kijk.’

Krik sprong weer over de dennenappel. ‘Hop. En hop.’

‘Ander keertje,’ zei Melle. ‘Petje komt eraan.’

Krik keek om.

Petje liep op een drafje naar de schuur en ging naar binnen.

‘Misschien gaat hij zijn fiets pakken,’ zei Krik hoopvol. ‘Dan is hij zo weer weg.’

Maar Petje kwam naar buiten met een hark.

‘Geen fiets,’ zuchtte Krik.

‘Hij komt hierheen,’ riep Melle. ‘Wegwezen.’

Met een paar sprongen was Krik bij zijn boom.

Petje liep naar het grasveld en begon te harken.

‘Dat duurt nog wel even,’ zei Krik somber. ‘Waarom doet hij dat nou?’

‘Hij harkt dorre bladeren weg,’ legde Melle uit.

‘Waarom?’

‘Dat weet ik ook niet, maar dat doen mensen nou eenmaal van tijd tot tijd.’

‘Hee!’ riep Krik. ‘Kijk nou wat hij doet! Hij harkt mijn dennenappel weg.’

‘Dan zoek je straks een andere. Er liggen er genoeg.’

Petje harkte alle blaadjes en takjes en dennenappels naar achteren, naar het hek.

Toen zette hij de hark in de schuur en ging het huis binnen.

‘Hij is weg,’ zei Krik. ‘Nou kan ik weer.’

Hij roetsjte naar beneden en ging bij het hek kijken.

‘Melle!’ riep hij. ‘Er liggen hier heel veel dennenappels.’

Hij rolde er één naar het grasveld. Toen holde hij terug naar het hek en haalde er nog één.

‘En dat is twee... En dat is drie.’

‘Wat doe je nou?’ vroeg Melle.

‘En dat is vier,’ pufte Krik. ‘Ik maak een groter spel. En dat is vijf.’

Hij veegde zijn voorhoofd af. ‘Zo, dat is wel genoeg.’

Hij legde de dennenappels op een rij, met steeds een stukje ertussen.

‘Kom je?’

Melle vloog naar hem toe.

‘Let op,’ zei Krik. Hij nam een aanloop en sprong over elke dennenappel. Aan het eind draaide hij zich om en sprong weer terug.

Hij zong:

*'Hop hop hop
spring eroverheen.
Hop hop hop
spring en stoot je teen.'*

'Wat wat wat?' Domper kwam snel aanschuifelen.
'Teen gestoten? Pijn gedaan?'
'Nee hoor, Domper. Dat was maar een Krikliedje.'
'Krikliedje,' mompelde Domper. 'O, gelukkig.
Schrok al.'
'Moet je kijken. Kijk eens wat ik kan.'
Krik sprong weer over de dennenappels.
'Hop hop hop! Zie je dat?'
Domper knikte. 'Ja. Maar waarom?'
'Dit is een Krikspelletje. Nou mag jij.'
'Ik?' Domper deed een stap achteruit. 'Maar wat...
Maar ik...'
'Laat hem maar,' zei Melle. 'Ik ga wel eerst.'

Hij sprong over de dennenappels. ‘Van je hop hop hop. En terug hop hop.’

‘Mooi!’ riep Krik. ‘Wat goed.’

Melle boog. ‘Merels kunnen dat.’

Hij wees naar Domper. ‘Nou jij.’

Domper zuchtte diep. ‘Tja... In dat geval...’

Hij ging voor de eerste dennenappel staan, veerde een paar maal en sprong eroverheen.

‘Goed zo!’ riep Krik. ‘Ga door.’

Domper sprong over de tweede. ‘Au!’

‘Wat is er?’

‘Stoot mijn teen,’ mopperde Domper.

Melle klopte hem op de schouder. ‘Voor zo’n spel moet je lichtvoetig zijn. Als een merel.’

‘Lichtvoetig,’ mopperde Domper. ‘Hij wel.’

‘Ik wel, ja. Jij niet.’

Domper werd rood.

‘Dit was een hele grote dennenappel,’ zei Krik gauw.

‘De andere zijn kleiner.’

Domper keek aarzelend naar de derde dennenappel.

